

Роздум

Андрій Малишко

Чи встигну я цей камінь обтесати
У дві руки, із молотом одним?
Бо поїзд мій вечірній у долині
Не може довго ждати, в нього свій

Маршрут і обрій. Лінія й робота.
Уже на камені засяли очі
І налились блакиттю, вже на нім
Уста людські жагою затремтіли
І ожили, як небо ожива,
Повинуте грозою. А з путі
Той поїзд кличе в дальню вечорину,
Не може довго ждати, в нього свій
Маршрут і обрій. Лінія й робота.

Різець і молот гупає в граніт,
Щоб викресати слово, хоч єдине,
І вкласти в очі, в губи кам'яні,
Нехай вони б вогнем заговорили
Моеї мови — матері життя,
Від колисання й до твердого ложа.
Ще поїзд жде. І молот мій дзвенить,
І оживає кремінь, мов істота.

1968